

Sygn. akt V CSK 432/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku R. P.
przy uczestnictwie T. [...] S.A. w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...]

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Ś. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu pierwszej instancji oddalającego wniosek o ustanowienie na nieruchomości wnioskodawcy określonej służebności przesyłu na rzecz uczestnika postępowania, za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 15 795 zł.

Oddalenie wniosku nastąpiło w wyniku podzielenia przez Sądy zarzutu uczestnika, że Skarb Państwa, jako jego poprzednik prawny, nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1975 r. służebność gruntową odpowiadającą przedmiotowej służebności przesyłu.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wywiódł z naruszenia przez Sąd Okręgowy wskazanych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej przepisów art. 309 i art. 129 § 2 w zw. z art. 245 k.p.c., natomiast jako wymagający wykładni, ze względu na rozbieżności w orzecznictwie, wskazał art. 292 w zw. z art. 172 k.c. w kwestii, czy przesłanką objęcia służebności gruntowej w posiadanie prowadzące do zasiedzenia tej służebności jest istnienie po stronie zasiadającego woli (animus) posiadania prawa służebności oraz zaimplementowanie tej woli wobec otoczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kwestia podniesiona przez skarżącego w ramach przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. została już wielokrotnie, gruntownie i jednolicie wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego między innymi w orzeczeniach z dnia 31 maja 2006 r. IV CSK 149/05, z dnia 5 czerwca 2009 r. I CSK 392/08 i z dnia 25 kwietnia 2014 r. II CSK 433/13, w których stwierdzono, że posiadanie służebności gruntowej jest posiadaniem zależnym, ma ściśle określoną treść odpowiadającą faktycznemu korzystaniu z cudzego gruntu w takim zakresie i w taki sposób, jak czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, a więc zarówno w zakresie władztwa faktycznego, jak i świadomości i woli posiadania służebności dla siebie. Wskazane przez skarżącego orzeczenia nie

odbiegają od powyższej wykładni, nie mogą zatem być dowodem na to, że w tym zakresie w orzecznictwie dochodzi do rozbieżności wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni wskazanych na wstępie przepisów.

Skarżący nie wykazał też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a więc, że w wyniku oczywistego naruszenia wskazanych przepisów, widocznego już na pierwszy rzut oka, bez potrzeby głębszej analizy, doszło do wydania przez Sąd drugiej instancji oczywiście wadliwego orzeczenia (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo nawet oczywistego naruszenia przepisu, orzeczenie może być prawidłowe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09 i z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11, niepubl.). Dotyczy to w szczególności zarzutu naruszenia przepisów postępowania, który tylko wtedy może być skuteczny jako podstawa skargi kasacyjnej i jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, gdy skarżący wykaże, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Skarżący nie wykazał ani tego, że Sąd Apelacyjny w opisany na wstępie, kwalifikowany sposób naruszył przytoczone w podstawach skargi kasacyjnej przepisy postępowania ani tego, że zarzucane naruszenie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.